

ὁ δὲ μᾶς δ' ἔστιν οὐτὲ δυνάμει οὐτ' ὅτι- A
 σήμης εἰπῶν ἕαθ' ἢ ἐν ἐκείνῃ ποτε ἀγαθού,
 οὐδ' αὖ πῆς πολιτικῆς ἕαθ' ἢ κοινού ἀγαθού
 λέγειν ἕαθ' ἢ ἀγαθού ἀφ' ἧς ἕαθ' ἢ ἀρί-
 στου, ἢ ἕαθ' ἢ ἡμῶν ἀρίστου. ἴσως δὲ οὐδὲ
 δεῖ βουλόμην πὶ δεικνύωμαι, τοῖς μὴ φανε-
 ροῖς παρεδείξασθαι χεῖρα, ἀλλ' ἕαθ' ἢ ἀ-
 φαιῶν τοῖς φανεροῖς, ἢ ἕαθ' ἢ νοητῶ τοῖς αἰ-
 σθητοῖς ἢ ταῦτα γὰ φανερότατα. ὅταν οὖν
 ἕαθ' ἀγαθού ἐγχερῆ τις λέγειν, ἐλαττέον ὅτι
 ἕαθ' ἢ ἰδέας. καίτοι οἴονται γὰ δεῖν, ὅταν ἕαθ'
 ἢ ἀγαθού λέγωσιν, ἕαθ' ἢ ἰδέας δεῖν λέγειν.
 ἕαθ' ἢ τῆς μέλειται ἀγαθού φασὶ δεῖν λέγειν.
 αὐτὸ δὲ ἕκαστον μέλειται ὅτι τὸ τοιοῦτον. οἷον
 μέλειται αὐτῷ ἐπὶ ἀγαθόν ἢ ἰδέα, ὡς οἴονται. ὁ
 δὲ τοιοῦτος λόγος, ἀληθῆς ἢ ὅτι ἴσως· ἀλλ'
 οὐχ ἢ πολιτικῆ ὅπως μὴ, ἢ δυνάμει, ἕαθ' ἢ
 νῦν ὅτι ὁ λόγος. οὐ γὰρ ἕαθ' οὐτοῦ σκοπεῖν
 τετραδόν, ἀλλ' ἢ τῆς ἡμῶν ἀγαθού. οὐδὲ μᾶς γὰρ
 οὐτ' ὅπως μὴ οὐτὲ δυνάμει ἕαθ' ἢ τέλει
 λέγειν ὅτι ἀγαθόν ὡς τ' οὐδ' ἢ πολιτικῆ διὰ
 οὐχ ἕαθ' ἢ ἢ τῶν ἰδέων ἀγαθού τὸν λόγον
 ποιείτω. ἀλλ' ἴσως, φησὶ, τοῦ τῶ τετραδόν ἀφ'
 ἧς χησάμηνος ἕαθ' ἢ χεθῆκαται, ἐν πύ-
 των περιβαθῶ, ἔραθ' οὐδ' οὐτως ὀρθῶς. δεῖ γὰρ
 ταῖς ἀρχαῖς οἰκείας λαμβάνειν. ἀποπῶν γὰρ, εἰ
 πῆς βουλόμηνος τὸ περιγῶνον, ὡς δὲ οὖν ὀρθῶς
 ἴσως ἔχον δεῖξαι, λάβοι ἀρχῶν ὅτι ἢ ψυχῆ ἀ-
 θυνάτου. οὐ γὰρ οἰκεία. δεῖ δὲ τῶν ἀρχῶν
 οἰκείαν εἶναι καὶ συνημῶν νῦν δὲ καὶ αἰεὶ
 τῶν ψυχῶν εἶναι ἀθάνατον, δεῖξαι πῆς δὲ
 ὀρθῶς ἴσως ἔχον τὸ περιγῶνον. ὁμοίως δὲ
 καὶ ὅτι ἢ ἀγαθόν ὅτι δεῖσασθαι τὰ ἄλλα
 αἰεὶ τῶν κατὰ τῶν ἰδέων ἀγαθού. διὸ οἷον οἰ-
 κείαν ἀρχῶν εἶναι τοῦτο τετραδόν, ἐν ὀρθῶς δὲ
 οὐδ' ὁ Σωκράτης ὅπως μὴ εἰποιε ταῖς ἀρε-
 τῶν, ἐκείνος γὰρ οὐδὲν ὦντο δεῖν μέτῶν εἶναι.
 ἐκ δὲ τῶν ἀρετῶν ὅπως μὴ εἶναι, συλλέγα-
 νεν ἀνωτὰ ταῖς ἀρετῶν μέτῶν εἶναι. διακρί-
 νει ὅτι ὅπως μὴ συμβαίνει ἄμῃ εἰδέον τῶν
 ὅπως μὴ εἶναι ὅτι καὶ εἶναι ὅπως μὴ εἶναι.
 εἰ γὰρ
 εἰατελέω τις οἶδε τί ὅτι καὶ ἰαθεῖς ὅτι ὁμοί-
 ρως ὅτι ὁμοίως δὲ καὶ ὅτι ἢ ἄλλων ὅπως μὴ
 εἶναι. ἀλλ' ἐκ ὅτι ἢ ἀρετῶν πῶς συμβαίνει.
 οὐ γὰρ εἰ τις οἶδε τῶν διακρίσασθαι πῆς ὅτι,
 ἀλλ' οἷον διακρίσασθαι ὡς δὲ αὐτῶν κατὰ ἢ
 ἄλλων. συμβαίνει οὐ καὶ μέτῶν ταῖς ἀρε-
 τῶν εἶναι καὶ μὴ εἶναι ὅπως μὴ εἶναι.

iis que ad aliud referuntur, & quod in aliis,
 idem est bonum ac cōmune omnibus. At-
 qui nullius est facultatis, aut scientiæ, di-
 cere de eo bono, quod in vnaquaque est.
 Ne scientia quidem igitur civilis est, dice-
 re de communi bono. De bono igitur dī-
 cendum est ac de optimo, quod est bonis o-
 ptimum. Cæterum eum, qui velit quippiā
 demonstrare, minimè apertis non oportet
 exemplis uti, sed vbi obscura aperienda
 sunt, manifestis, ac in eis, quæ sub intelli-
 gentiā cadunt, sensibilibus: ea siquidē sunt
 apertissima. Cū igitur de bono dicere
 quispiā aggreditur, de idea neutriquā dī-
 cendū est: & tamen quidā de idea dicen-
 dū existimant, vbi de bono dicunt. Aius
 nanque de maximè bono esse differendū.
 Est verò eiusmodi, ipsum quidq; maximè:
 ita bonū maximè fuerit idea ex ipsorum
 quidē sententia. Huiusmodi certè oratio
 est illa quidē fortassis vera: verum neuti-
 quā ad civilē scientiā, vel facultatē facie,
 de qua in præsentia nobis est sermo. Non
 enim de hoc per se bono, sed bono nobis
 tractat. Nulla siquidē scientia, aut facultas
 de fine loquitur, quòd sit bonū: & proin-
 de, ne civilis quidem. Ideo non de bono,
 quod in idea cōsistit, loquitur. Verum, dī-
 xerit fortasse, hoc per se bono vsus est
 principio, ducto inde exordio, de singulis
 postea dicam. Verum ne id quidem rectè.
 Sua. n. & propria cuiuslibet scientia sumen-
 da sunt principia. Absurdū quippe fuerit
 volētī ostendere triangulū duobus rectis
 æquales habere angulos, sumere principii
 eiusmodi, Anima immortalis est: neque e-
 nim hoc proposito cōuenit. Oportet siquidē
 principii, propriū esse ei rei qua de aga-
 tur, atq; coniunctū. Iam verò, etiā absque
 hoc quòd anima sit immortalis, demōstra-
 verit quispiā duobus rectis æquales habe-
 re triangulū. Itidē & de bonis licet cætera
 intelligere circa ideam boni. Proinde prop-
 rium nō est huius per se boni principii.
 At ne Socrates quidē rectè virtutes scienti-
 as faciebat. Is. n. nihil frustra esse arbitra-
 tus est. Tamen dum poneret virtutes esse
 scientias, ei eueniebat virtutes esse frustra.
 Quid ita? In scientiis namq; cōtingit vt vna
 eademq; opera & scientiam cognoscamus
 quid qualisque sit, & ipsi docti euadamus,
 scientiamq; teneamus. verbi gratia, medi-
 cinā si quis nouit quid sit, is statim sit me-
 dicus necesse est. Idē est in reliquis scien-
 tiis. At in virtutib; nō idē est. Neq; enim si
 quis nouerit quid sit iustitia, cōtinuò etiā
 iustus est. Itidē & in aliis. Euenit igitur, &
 frustra virtutes esse, & nō esse scientias.